

Veložurnāls

Ciemos pie lāčiem, vampīriem un tiem, kas mūžīgi ceļā - ~~ritenbraucējiem~~ čigāniem

VELOŽURNĀLS - TRANSILVĀNIJA

PERSONĀLS

Galvenais redaktors
Māris Kārklīņš

Radošais direktors
Māris Kārklīņš

Mākslinieciskais direktors
Māris Kārklīņš

KOLEKTĪVS
Daiga Kārklīņa, Dāvis Kārklīņš, Renārs Žīgurs, Sindija Žīgure, Ilze Caunozola, Juris Bērziņš, Inese Budre,
Guntis Viļums un pārējie

Abonēšana
<https://www.facebook.com/maris.karklins.58>

Adrese
Mārupe
LV 2167, Latvija

Izdevējs
Mārupe.Co Studio
LV 2167, Latvija

Žurnāls domāts tiem, kam patīk ceļot.

ŽURNĀLA

SATURS

REDAKTORA SLEJA	05
1. DIENA : ATBRAUKŠANA	08
4. DIENA: 19.AUGUSTS	16
6. DIENA: 21.AUGUSTS	26
8.DIENA: 23.AUGUSTS	32
11.DIENA: 26.AUGUSTS	42
13.DIENA: BRAUCAM MĀJĀS	50

Labākais ceļš pasaulē

No redaktora

Vispār tas bija Viestura Kazaina sapnis ar riteni pabraukāties pa Transilvāniju. Neskaitāmas reizes viņš mums par to stāstīja, cik tur skaisti, kādas tū pils un baznīcas, un neesot dārga valsts arī, kamēr Juris to licu ņēma nopietni un uzņēmās, ka veloceļojumi.lv radītu iespēju piedāvā, uzreiz bija gatavs braukt. Droši vien arī Viesturs brauktu, bet Bimba pēkšņā jūtā uzplūdumā rudenī nopirka biļetes uz Grieķiju, un viņam jau nu Viesturs nevar atteikt, tāpēc nācās pavasarī lidot uz Atēnām. Mūsu ģimenē atkal lielais vasaras ceļojums vēl nebija sagatavots, tāpēc pēc Jura uzaicinājuma izdomājām, ka brauksim visi ar riteniem pa Rumāniju. Aicināju arī Dīdži, bet beigās sanāca Sindija un Renārs.

Tā nu augustā pavadījām divas aizraujošas nedēļas superīgā komandā izbraucot ne vienmēr vieglos Transilvānijas ceļus. Laiciņš bija tieši tāds, kādu gaidījām, taču no gaidītajiem laču un čigānu bariem, tik čīks vien iznāca, bet nu tas nekas, iespējams, ka pēc kāda laiciņa, ja atgriezīsimies, būs jāpamaina maršruts, tad jau būs.

Andris ar Ivaru pārpūpās, lai mums nekas vakarā un no rīta netrūktu, un reizēm jutāmies, kā piecu zvaigžņu hotelī, vispār jau naktī to zvaigžņu bija vēl daudz vairāk.

Mazas tehniskas ķibēlītes ar ko veiksmīgi tūkām galā, nobrāzumi, un galu galā visi priecīgi arī finišēja. Sākumā likās, ka desmit dienas - tas ir daudz, un tu skaīti pirmā, otrā, un, tad uzreiz jau desmitā, tā ir kaut kāda zinātniskā fantastika. Ceru, ka mans stāstījums, jums dos iespēju nogaršot vismaz nelielu daļu no šī ceļojuma piedzīvojumiem! Nu, tad kā sacīt, veseli ēduši, līdz nākošai reizītei!

Kur laiks apstājas un dzīvas ir leģendas

Transilvānija ir reģions Rumānijas sirdī, ieskaņta starp majestātiskajiem Karpatu kalniem. Gotiskās pils, dārgakmeņu lidziņas baznīcas un noslēpumainie kalnu ciematini – tie ikviens var sajūst vēstures elpu.

1. diena

16.augusts

Rumānija – kur Drakulas mīti satiek Karpatu skaistumu.

Ilgī gaidītais ceļojums pie Rumānijas lāčiem un čigāniem beidzot ir sācies. Veļuki jau svētdien atdoti, un ar Valerta gādību aizvizināti uz sākumkempingu. Sestdien pēc nobrauktiem 80 km vēl līdz vēlai naktij noņemam ar ķēžu un zobratu tīrīšanu.

Pēc deviņiem, kā jau bijām norunājuši atpūtin Juris ar savu čomu - fizmat učku, abi jau pensionāri, bet vēl raujās pa skolu.

Aizčāpoju pēc nomas fordiņa, un laižam uz lidostu. Tur visas citybee stāvvietas aizņemtas, grozos šā un tā, beidzot tāpat, kā vēl daži citi, noparkojos pa vidu ejai starp mašīnām, gan jau tie, kas atlidos, savāks.

Lidostā sagaidām Sindiju, Renāru un Dāvi, vēl kāds pazīstams šur tur pazib, un tad jau izejam visas garās procedūras, lai tiktu līdz gaisa kuģim.

Šoreiz esam nosēdināti pašās lidmašīnas beigās pie tualetēm, bet nekas turpat ir arī virtuve. Var arī normāli izšūpoties, it sevišķi, kad turbulences. Esam šogad palikuši nedaudz gudrāki un man vienā somā stāv sasmērētas maizītes ar desu un sieru, tāpēc uzsūtam tik zupu, lai kumos nestrēgtu

rīklē. Un, tad, kad ar pilnu muti jau stūkēju visu iekšā, atskrien otra stjuarte un stāsta savai kolēģei, ka viena meitenīte esot savēmusies. Man jau drusku tā kā jocīgi paliek, bet nu ātri pārslēdzu domas, un mēģinu domāt par kaut ko patīkamāku. Pēc neilga brīža jau tiek nestas netīrās salvetes ar visiem labumiem, un tik runā un runā par to, bet es tik ēdu un klausos, un domāju - vēl tik mazmazdruciņ iztēles un jaunās dāmas varēs vākt vēl vienu čupiņu.

Laižoties lejā mūs kārtīgi izkrata, kaimiņu pārtis izmisīgi tur viens otram rokas, līdzīgi, kā daži turbulences laikā izmisīgi stāvēja garajā rindā uz tualeti, kaut arī stjuarte vairākkārtēji aizrādīja, ka drīkstot nākt tikai pa vienam, pārējiem jābūt savās vietās un jāpiesprādzējās.

Lidostā jau pēc kādām 45 minūtēm esam autobusā, Uldis, kam par četriem aliem uzdots mūs saskaitīt, ir savos uzdevuma augstumos, neviens nav noklīdis vai aizturēts, klāt arī nav nākuši, visi pēc saraksta.

Pa ceļam vietām sastrēgumi un vampīra pils kempingā iebraucam pusotru stundu vēlāk, nekā plānots

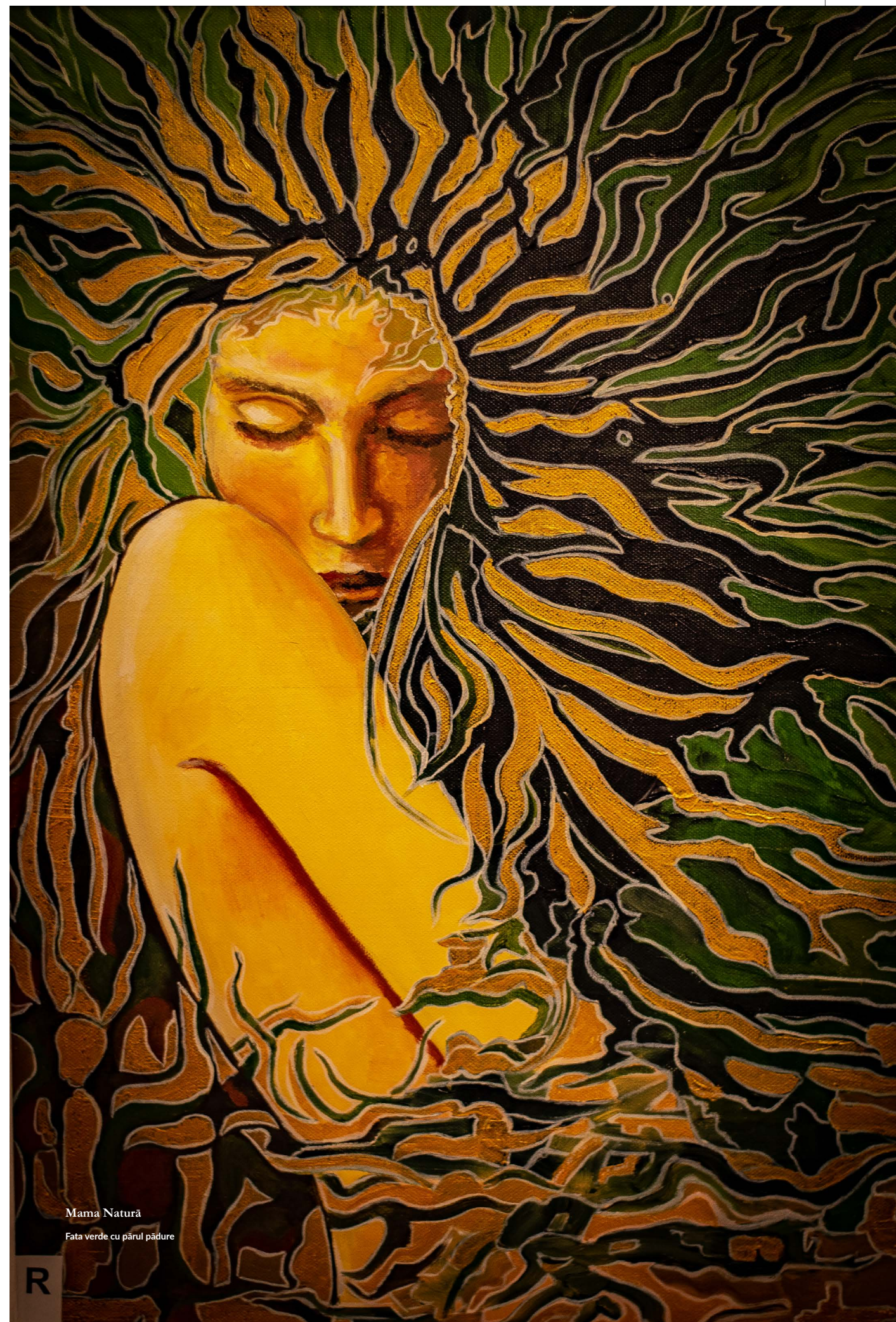

ap 19:30. Esam izsalkuši, kā vilki, labi, ka Valerts parūpējies par uzkodām un dzērieniem, jo pēc telts celšanas un mantu bagātību apskates vairāk nav spēka kaut kur doties.

Vakaru pavadām jautri tērzējot par šo un to, rit, tad nu viss sāksies pa īstam.

Fotogrāfs: Māris Kārklis

Mama Naturā

Fata verde cu părul pădure

Vieta
Campingul Vampirul, Bran

Fotogrāfs
Māris Kārklīšs

Facebook
maris.karklins.58

Bran pils bieži tiek dēvēta par “Drakulas pili”, lai gan tās saistība ar Vlad Tepešu, kuru daudzi uzskata par Bram Stoker's Drakulas iedvesmas avotu, ir apstrīdēta. Stoker patiesībā nekad nav apmeklējis Bran pili, un romānā aprakstītā Drakulas pils faktiski nav tieši saistīta ar konkrēto pili. Tomēr, pateicoties tās dramatiskajai arhitektūrai un novietojumam uz kalna, Bran pils ir kļuvusi par tūristu iecienītu objektu un “oficiālo” Drakulas pili tūristu izpratnē.

2. diena

17.augusts

Pirmā nakts telī parasti tāda trauksmaina, arī arbūzs liek drusku manīt, šoseja nav tālu, un visi kaut kur cauru nakti drāžās, it sevišķi jau fūres, bet nu labi, kaut kā jau izgulēties var. Ar pirmo gaismiņu svemjos augšā, regulēju bremzes, eļļoju ķēdes un tā kā šoreiz ir divreiz vairāk koferu ar mantām nekā parasti, tad taisu lielo revīziju, un

šķiroju kuras plānoju izmantot tuvākajā laikā, kuras vēlāk, un kuras varbūt tikai ceļojuma beigās.

8:00 brokastis, apkalpošana kā piecu zvaigžņu hotelī, pašiem nekas gandrīz nav jādara, tik jāpasmeļ no katla putra un pēc tam pašam jāizskalo bļodiņa. Sākumā esam astoņu cilvēku komanda, bet fizmata uçuks pēc simts metriem jau pārdomājis un negrib ar tādu bērndārznieku baru braukt, braukšot ar citiem. Bankomātos izņemam skaidro naudiņu un dodamies apskatīt vampīru pili. Pirms ieejas suvenīru tirdziņš, cilvēki pamazām sarodās, bet nu mūsu grupiņa ir tieši laikā. Palieku sargāt riteņus kaut pārējie no lielās grupas

tik pieslēdz un iet. Man nav tik stipri nervi it sevišķi jau par jauno Dāvja karbonieku.

Braucot ārā no pilsētiņas pēkšņi Juris saka, ka Daiga un Renārs atpalikuši, braucu atpakaļ un ar katru kilometru palieku arvien tramīgāks. Beidzot tomēr redzu, ka abi brauc. Renāram kāja noberzta gan pie potītes, gan gurnā, plaukstā brūce, karoče neesam ne piecus kilometrus nobraukuši un jau tādi savainojumi. Daiga drusku ar ūdeni netīrumus noskalojusi, bet nu īsti labi jau nav. Vienā no ciematiņiem pietājam pie aptiekas, tā otrpus ielas, satiksme tik dzīva, ka knapi var tikt pāri. Nopērkam plāksterus un

ūdeņraža pārskābi, lai vismaz kaut kā apstrādātu brūces, vislabāk jau protams tikai ar svaigu gaisu un sauli, bet infekciju dabūt arī nebūtu labi.

Maršrutu esmu izvēlējis diezgan

mierīgu, pa kalniem nekur neperamies, no rīta saulīte vēl nekarsē. Esam ārpus parastajām tūristu takām, tāpēc visi ciematiņi šķiet kā izmiruši; nav ne veikalu, ne krodziņu, tikai mazas piparu bodītes, kur iepērkam saldēju-

mus un bulciņas. Satiksme ir, īsti vietas riteņbraucējiem nav, bet var iztikt, nekādus lāčus nekur nemana, tik pa retam kāds slaidi aizlaiž ar zirgu pajūgu.

Vieta
Drakulas pils, Bran

Fotogrāfs
Māris Kārklīšs

Facebook
maris.karklins.58

Ieklausies nakts bērnos. Kādu mūziku tie rada! (Drakula par vilkiem)

Nedrīkst baidīties no pilnības. Jūs to nekad nesasniesiet!

Dali bija pazīstams ar savu ekscentrisko personību un nebeidzamo vēlmi pārsteigt un izaicināt konvencionālo mākslas izpratni. Vīna darbi un izteikumi par mākslu bieži atspoguļo viņa filozofisko pieeju dzīvei un mākslai.

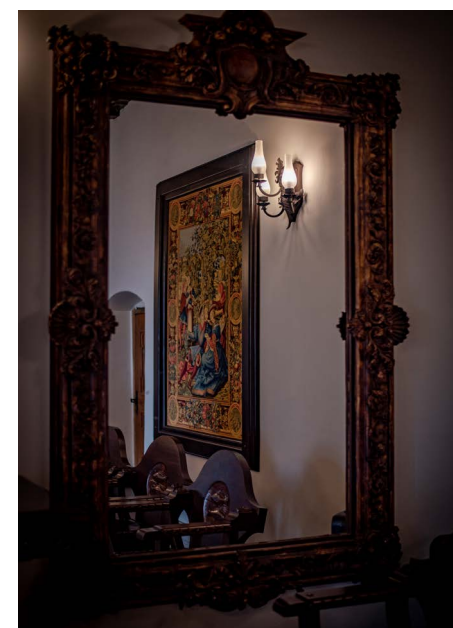
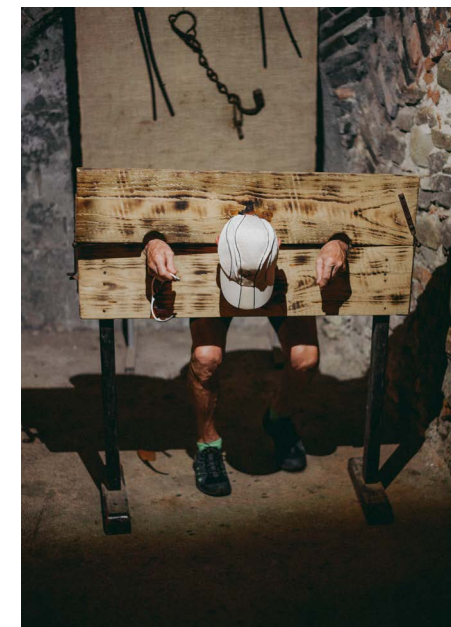
Portret Dali

Pirms Fagaras pilsētiņas drusciņ uzkāpinu tempu, jo sāk cepināt pēcpusdienas saulīte, uzreiz jau dabūju iekšās - kāpēc tā skrienot? Pilsētas centrīnā apskatām seno cietoksni un turpat netālu uzēdam picas, neko krutāku mēs atrast nevarām, un laikam ar nevajag, jo ir tīri forši, tik protams uzreiz uzklūp diedelnieki un prasa naudu, bet mēs esam rūdīti un nedodam ne centa.

Kempings mums šodien ar baseiniem un mazu akvaparku, Andris tā par mums rūpējās nu tā. Jāmaksā arī tikai četrdesmitpiecas vietējās naudiņas, tas tik pat kā par velti. Sagaida mūs ar arbūzu, tad uzceļam telti, nomazgājamies, paplūncājamies pa baseiniņu, un tad jau mums uzvārīta garšīga zupa un vēl vafeles ar aprikozēm. Nemaz nav jāaizver acis, viss - pa istam. Juris ar fizmatu aizgājuši vakariņot uz rožnamiņu, aizdzinuši kaut kādu jauno pārti, Dāvis kad šie atnāk pie mums, vēl uzprasīja vai viņi tur bučojušies arī, es no smieklīem gandrīz aiztrijos.

Pārējā vakara daļa pa mierīgo, izdzeram pie baseina bāra pa aliņam un ejam uz telti. Dāvi ar Renāru divi citi vienaudži

sakūdiņa braukt ar riteņiem uz pilsētu, vispār jau nāk virsū vakars, paliek tumšs, satiksme uz šosejas arī pamatīga, bet nu palaizām. Tā nu tagad sēžam un gaidām, tumšs jau kādu pusotru stundu, bet šie vēl nav atpakaļ, it kā vienam ritenim tukša riepa, tāpēc nevar pabraukt, labi, ka vismaz ir iedotas līdzī kaut kādas gaismiņas.

Rumāņi tāda rosīga tauta, vēl ar savām fūrēm gan dienu, gan nakti. Netālu arī dzelzceļš, tāpēc modinātāju te netrūkst. Ap četriem jau esmu pamodies un sešos pamazām sāku kaut ko piekārtot. Ik pa laikam kāds izlien no telts, it sevišķi manos gados vai vēl pieredzējušāks un ir ar ko parunāt. Stāstu visiem savu versiju, kā šodien vajadzētu braukt, izrunājam arī Jura cīņu ar prusakiem, dzīvnieki viņu mīl, un nāk čubināties, bet tas Jurim ne visai, nu līdz ar to gulēts tik dažas stundiņas. Pēc brokastīm diezgan laicīgi izbraucam, Juris svinīgi paziņo, ka šodien braukšot kopā ar fizmata učku, pat sākām braucieni visi reizē, bet drīz vien Juris savu draugu ir pazaudējis, un turpinām braukt kopā, tāpat kā vakar.

Diezgan raiti nominām pirmos četrdesmit kilometrus, ceļi dažādi, gan fūrēm pārpildītas šosejas, gan grants ceļi, gan pildīgi svaigi pa eiropas naudām uzbūvēti asfaltiņi, reizēm navigācija nojūk, un googlemaps par katru cenu cenšās mūs atvilināt atpakaļ uz šosejas, bet mēs nepadodamies, un spītīgi turamies pie sākotnējā maršruta. Galvenais top objekts mums šodien ir topgear noreklamētais - viens no pasaules skaistākajiem kalnu ceļu serpentīniem. Jurim ir sapnis pa to izbraukt, un arī pārējie ļoti gribētu to redzēt. Jau mājās sapratu, ka vienā dienā nobraukt 100 km un vēl izbraukāt papildus 30 km ar 2000 augstuma metriem nav reāli, tāpēc redzot, ka ciematiņā pirms serpentīna būs gana laicīgi ap 12:00, sāku štukot, kā, lai izdara tā, lai kaza dzīva un vilks paēdis. Cartisoaras ciematiņā noparkojamies vietējās pašvaldības pagalmā, un eju meklēt transportu. Sākumā uzprasu strādniekiem, vai nevar uzvest mūs kalnā ar visiem ričukiem, nu nevar, un buss arī pilns ar visādiem darba galdiem. Tad veikalā apprasos vai nav te pieejams kāds taksis. Galu galā aizeju uz pašvaldību un uzklūpu vietējai grāmatvedei, un prasu, kā lai tieku pie motorizēta transporta. Lai gan angļu valoda var teikt ka nav, bet kaut

3.diena

18.augusts

Translāgārāšan ceļš

kā saprotamies, palīdz arī google translate. Šī nu ņemās, kā traka un apzvana visus, ko nu var iedomāties, beigu beigās paliekam pie viņas kaimiņa, kas aizvedīs, bet tā kā viena mašīna, tad divās tūrēs, un būšot mājās tik pēc 1.5 h. Nu labi, izdomājam, ka brauks četri, bet pārējie čūncinās paši saviem spēkiem. Kad esam pie šoferā mājās, sākās bizness, no sākuma 150 eur, bet būšot 2 mašīnas un uzvedīs mūs visus augšā. Tad parādās 200 eur, jo mūs arī jāved atpakaļ. Vienojamies, ka uzvedīs par 160 eur, bet mums būs tikai 30 min laika apskatei. Visa komunikācija notiek rumāņu valodā, kur ne vella nevar saprast, bet nu atkal google translate un piesaistot mazdēliņu, kas māc uzklabināt tekstu dažās sekundēs, beidzot visu esam sarunājuši un braucam ekskursijā. Onkulis, uzmetis galvā svētku cepuri, diezgan omulīgi mūs ved kalnā. Jābrauc samērā ilgi, un pa ceļam vēl satiekam dažus no mūsu lielās grupas - pašus neatlaidīgākos, kas stumjās augšā saviem spēkiem. Priecīgi mājām un sveicinām šos, bet nu brauciens pagrūts un tie mūs lāgā nemaz neatpazīst.

Ātri papriecājamies par skaistajiem skatiem, noēdam pa banānam un ejam atpakaļ pie saviem kučieriem.

Fotogrāfs: Māris Karklins
Translāgārāšan ceļš

Fotogrāfs: Māris Karklins
Kaut kur Rumānijā

Vīriņš varbūt izskatās tāds jau gados un ar štoku, bet pie stūres īsts džigīts, uz ātrumu apdzīvotās vietās un strīpām ceļa vidū tas īpašu vērību nepievērš. Mēs atlikušos 50 km arī braucam cik ātri varam, ārā diezgan tveicīgs, reizēm temps liekās par lielu, reizēm ceļi pārāk akmeņaini, bet nu traucamies pie Andra uz sarunāto kempingu.

Pēc vakariņām Andris aizbrauc meklēt Ilzi, Indru un vēl bariņu mūsu biedrus, jo tomēr tumšs un gluži pa miežiem tā nakts laikā nevajadzētu blandīties, jo kā nekā 8 tūristus šogān jau vietējie peikaiņi notiesājuši. Dienas pārdzīvojums par noskrābāto karbonieku, bet gan

jau visu sataisīsim, tie ir sūkumi.

Šodien visi kaut kā man uzsauc gan alu, gan vīnu, tad cenšos to atstrādāt, kā nu mācēdams, stāstot gan par mākslīgo intelektu, gan reliģiju, gan to, kā gājis citos ceļojumos. Runāju daudz, brīžam neļaujot citiem izteikties, nav ne jausmas, kā tas no malas izskatās, bet Daiga arvien uzstājīgāk saka, ka pietiek te bļausīties, lai ejot gulēt. Izdzerta puspuodele kolas, kaut kā šonakt grūtāk iemigt. Vējš plucina telti, čigāni netālu svin bēres, dzied nepārtraukti, mūzika jau skaista, daudz labāk nekā auto šalkoņa, bet izskatās, ka arī šonakt te čabēs un žužinās no visiem stūriem.

4. diena

19.augusts

Šorīt drusku sāp galva visticamāk no tā, ka jauc alu ar vīnu, un maz gul, bet gan jau velosipēds izārstēs.

Caunozola Ilze pēc vakardienas izbīļa pievienojas mūsu grupīnai, un svēti apsolām, ka mēs neesam tādi un savējos par ēsmu lāčiem neatstājam.

Sākuma kilometri nav nekādi romantiskie, tik plika šoseja, kā jau tas ierasti pirms lielām pilsētām. Sibiu vecpilsēta ļoti forša, negribās nekur uzreiz tā drāzties prom - galu galā taču brīvdiena. Kad esam izpriecejušies braukājot starp strūklaku ūdeņiem, sameklējam foršu kafejnīciņu, kur iedzert kafiju, apēst saldejumu vai omleti, kas nu kuram tuvāks. Vandoties gar vecajām ēkām mums uzprasa, uz kurieni mēs tagad braucam, vai uz kalniem ar, īsti nebija ko atbildēt, jo lielajos mēs tā kā neperamies iekšā, bet par pārējo nav baigi pētīts, tad jau redzēs, tāpēc sakām, ka mēs te atpūšamies, lai sportisti domā, kā savākt pēc iespējas vairāk augstuma metru. Bet nu Dieviņš jau nav vakarējais, un saprot, ko mēs grib-

am, tāpēc diena izvērtās diezgan gara un sportiska. Cristian pilsētiņa arī starp citu ļoti jauka ar veciem mūriem, baznīcu, smukām mājiņām un stārķu midzeņiem gandrīz uz katra centrālās ielas staba. Šeit mums sāk likties, ka varbūt vajadzētu izmēģināt laimi, un tomēr iebrukt mežā pie lāčiem, tāpēc pēc Renāra apstiprinājuma, braucam kalnos. Pa ceļam pēkšņi uzduramies krodziņam, un tā kā paliek karstāks griežam nost te uz pusdienām.

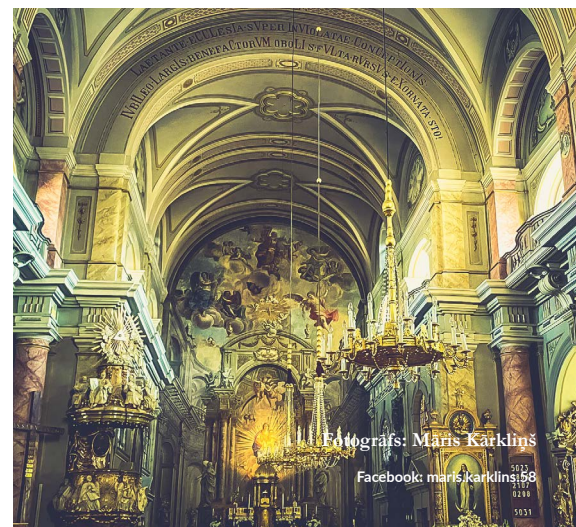
Īsti nevar saprast vai tālāk var braukt vai nevar, tāpēc mēģinu to noskaidrot pie viesmīles, it kā ceļš esot, nu labi, paēdam un braucam tālāk kalnā. Pēc dažiem kilometriem asfalts beidzās un eju prasīt puisim ar motociklu, kā viņš domā, vai tālāk var braukt vai nē, un

tā kā tiek apstiprinātas mūsu grupiņas bažas par ceļa izbeigšanos, braucam atpakaļ līdz šosejai. Pēc maza sprintiņa pa lielceļu pietājam pie milzīgas, nepabeigtas stikla pils. Bumbieri liek par sevi manīt un skrienu meklēt biezākos krūmus. Šeit arī saprotam, ka desmit kilometrus īsāks ceļš būs caur ciematiņiem un kalniem, tāpēc griežam no šosejas nost. Sindijas ritenim jau viens spieķis izsprādzis, to aptinu ap to, kas blakus, cerams, ka rats izturēs vismaz pāris dienas. Pie bankomātiem pēkšņi manas pusjaunās zandas, kuras

Fotogrāfs: Māris Kārkliņš
Facebook: maris.karklins.58

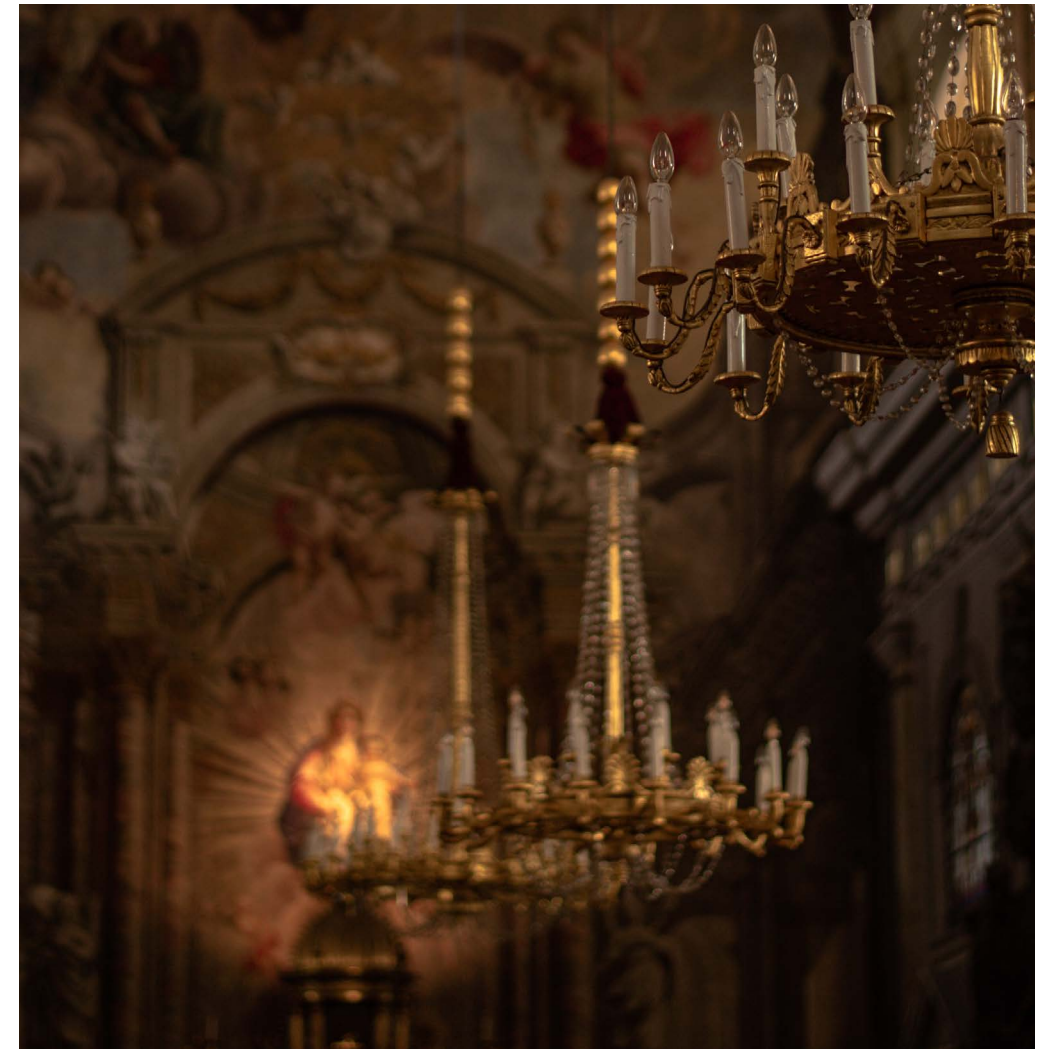

Fotogrāfs: Māris Kārkliņš
Facebook: maris.karklins.58

tikai pirms mēneša par pieciem eiro iegādājos no Uvja, sadalās uz pusēm, atliek tik ar nazi izdurt caurumus un izvilkst savilcēju, ir ok, ar tādām vēl tik staigāt un staigāt.

Pēcpusdienas saulītē ciematiņi izskatās īpaši gleznaini, pat dronu beidzot izvelku un uztaisu dažas gaisa bildes. Pats finišs jau gandrīz tumsā, bet ar serpentīnu lejā no kalna.

Guļam šovakar glempingā ar alu no krāna, Andris ar savu palīgu pagatavojis īpaši garšīgu auksto zupu. Atliek tik iekārtoties, pačillot un gaidīt lāci, jo vakarpusē visiem uz mobilajiem telefoniem atnāk ziņa, ka netālu sirojošs milzīgs pekainis, un īpaši tam garšojot slaidi velosipēdisti. Pa nakti vēl dažas reizes nogaido īsziņa ar briesmu vēsti, bet tā arī līdz mums šis netika, nu nekas, varbūt tad kādu citu reizi.

Vieta
Poiana Sibiului

Fotogrāfs
Māris Kārkliņš

Facebook
maris.karklins.58

Transilvānija: Lāčiem te nāk prātā dziesma: "Te ir mana dzimtene, ..."

Šodien piecelties grūtāk, naktī tās īsziņas ar briesmīgo trauksmes zvanu par lāci, kas no ciema a pārvietojies uz ciemu b, minūtes, kad tiek meklētas to koordinātas ir gana satraucošas. Bet nogurums liels, un beidzot nav šosejas ar lielajām fūrēm, tāpēc miegs nāk varenī.

Diezgan mierīgi pa kalnu uz leju aizripinām līdz pilsētiņai Sebes, kā jau svētdienās visur baznīcās dievkalpojumi, uz brītiņu iešmaucam arī mēs, lai velo Dievam labs prāts uz šiem ceļotājiem. Rīta kafija un kakao centra kafejnīcā un braucam skatīties dabas brīnumu Rapa Rošje. Ceļš ved pa piesaulīti, tāpēc karsē kā uz cepešpannas. Knapi tiekam līdz krūmiņu ēnai, un esmu spējīgs tikai pacelt gaisā savu dronu.

Pa tiem pašiem trīsdesmitpieciem grādiem pēc celsija braucam pa šoseju uz Alba Lulia pilsētiņu, lai apskatītu pilsētiņas smukumus, šodien vietējie svin arī kāzas, pie reizes pavērojam jauno pāri un viesus.

Jauniešiem jāēd, tāpēc meklējam ēstuvi kaut kur tuvumā, bet tādi krodziņi

Kempingā

Matemātika nav vienkāršu skaitļu māksla; tā ir valoda, ar kuras palīdzību mēs interpretējam Visumu, meklējot sakārtotību haosa vidū un atklājot skaistumu precīzās struktūrās

pilsētās praktiski nav atrodamī, kaut kas uz to pusi ir picērijās, un tur arī pavadam karsto pēcpusdienu.

Kempingā ierodamies ļoti laicīgi, un vakarā jau viss norit pēc ierastā scenārija, sākumā saimnieciskās lietas, tad ēšana, vakarēšana, un galu galā ap desmitiem vakarā viena daļa jau dodās pie miera.

Šovakar esam ļoti tuvu dabai, redzam dažas klintis, skaistu saulrietu, reizēm tālumā pat ieducina pērkons, sisina sienāži, gaiss silts un tveicīgs, bet patīkams, šis ir tāds vakars, kādus vairāk gribētu arī pie mums Latvijā, it

sevišķi jau vasarā.

5. diena

20.
augusts

Fotogrāfs: Māris Kārkliņš
Facebook: maris.karklins.58

Sarkanā ieplaka

no Wikipēdijas

Rāpa Rošie, kas burtiski no rumāņu valodas tulkojas kā "Sarkana ieplaka", ir īpaša ģeoloģiska formācija Rumānijā, Sebeš pilsētas tuvumā, Alba apgabalā.

Dabas monumentāls izgriezums: Rāpa Rošie aizņem aptuveni 10 hektārus un ir kā dabīgs "klinšu amfiteātris", ar sienām, kas sasniedz līdz 100 metru augstumam.

Dabas muzejs: Rāpa Rošie ir bieži dēvēta par "Rumānijas Grand Canyon". Tā atklāj dažādas ģeoloģiskas slāņu secības, kas ir neaizstājamas, studējot reģiona ģeoloģisko vēsturi.

Erozijas mākslas darbs: Šīs formācijas veidošanās ir rezultāts erozijas procesiem, kas notikuši gadsimtu garumā, un tās sarkanā krāsa nāk no savienojumiem, kas atrodas augsnes sastāvā.

Biodaudzveidība: Lai gan lielākā daļa apgabala ir tuksnešaina, šajā unikālajā ģeoloģiskajā reģionā sastopamas dažādas augu un dzīvnieku sugas, kuras pielāgojušās šādai vides īpatnībai.

Ne tās lietas, ko mēs piedzīvojam, bet mūsu
attieksme pret tām nosaka mūsu dzīves kvalitāti.
/Seneka/

Reliģiozā perspektīva: Daudzās reliģijās dzīves mērķis ir kalpot Dievam, ievērot reliģiozus noteikumus un virzīties uz augstāko eksistences līmeni vai pēcnāves dzīvi.

Eksistencialisms: Daudzi eksistencialisti uzskata, ka dzīvei nav objektīvas jēgas, bet jēgu cilvēki piešķir pats sev, izvēloties dzīvot autentiski un izveidojot savu dzīves mērķi.

Nihilisms: Šī filozofiskā virziena piekritēji uzskata, ka dzīvei nav jēgas, mērķa vai patiesas vērtības.

Dabiskā perspektīva: No bioloģiskā viedokļa dzīves jēga varētu būt vienkārša – izdzīvot un nodrošināt sugu turpināšanos.

Personīgā pieeja: Daudzi cilvēki veido savu dzīves jēgu, balstoties uz personīgām pieredzēm, mācībām un vērtībām. Piemēram, daži varētu teikt, ka dzīves jēga ir mīlēt, mācīties, dot vai radīt.

Velosipēdistu pieeja: kas ietver arī sociālo dzīvi, varētu tikt uztverta kā harmonisks līdzsvars starp piedzīvojumu un baudīšanu, kur ceļojumi un fiziskā aktivitāte tiek apvienota ar dzīves priekiem, tostarp tusešanos, alkohola baudīšanu un komunikāciju ar vietējiem. Šajā perspektīvā, dzīves jēga var izpausties caur personīgām pieredzēm, apmierinājumu un atmiņu veidošanu, savienojot fiziskos pārdzīvojumus ar sociālu interakciju un kultūru apmaiņu.

Vieta
Monastery of St. Great Martyr Demetrios

Fotogrāfs
Māris Kārklis

Facebook
maris.karklins.58

Klosteris: vieta, kur mūki un māsas cenšas
tuvoties debesīm, kamēr pārcējā pasaule
cenšas izprast savu viedtālruņa
atjauninājumu jēgu.

ChatGPT

Vieta

Turda, Rumānija

Fotogrāfs

Māris Kārklīns

Facebook

maris.karklins.58

Nav lielāka nabadzība, kā nezināšana.

Buda

Fotogrāfs: Māris Karklins
Facebook: maris.karklins.58

Ap 9:00 mūsu grupiņa ir uz starta līnijas, tik jāatdod veikalā tukšā tara un varam doties tālāk. Rīta dzestrumā kilometri rūk samērā strauji, ceļš diezgan līdzens ar lēzeniem uzbraucieniem un nobraucieniem. Alus bārā piestājam uz otro rīta kafiju, veiciem arī nenāk miegs un gandrīz visi galdiņi aizņemti un piekrāmēti ar alus kausiem.

Rit piektā diena un tāda interese uz apskates objektiem tā kā drusku mazinājusies, karstums arī pamazām sāk spiest virsū. Jauniešiem jābūt ik pēc pāris stundām, jo savādāk uz priekšu nekust. Sameklēju kārtējā pilsētiņā ēstuvīti - bistro, bet izskatās, ka pavāri šeit ierodās tikai uz vakara maiņu. Par laimi atrodam mazu, jauku veikaliņu, kur tiekam pie svaigiem kļiņģeriem un citiem gardumiem, tos turpat skvēriņā notiesājam, riteņus esam atstājuši pie bistro, pie viņu smukajām puķu dobēm, bet neviens nekādu brēku necel.

It kā pusceļā līdz kempingam teorētiski bija iespēja izbaukt kādu smagāku riņķi, bet mēs plēšam pa veco šoseju uz Turdas pilsētiņu, paralēli uzbūvēts bānis, tāpēc fūres un lielākā daļa citu autiņu brauc pa turieni.

Ceļš labs, bet saule cepina, tāpēc garākos uzbraucienos jāiedzer pa kolas šļukai, vai jāpaņem kāds želejas eliksīrs.

Kempingā esam vieni no pirmajiem, ātri uzceļu telti, noskalojamies, pārgērbjamies par lāčiem un ar kempinga saimnieces palīdzību izsaucam divus takšus, lai aizsauktu līdz sāls raktuvēm. Par piecu kilometru braucienu līdzīgi pieci eiro, šoferi te mauc diezgan agresīvi, arī jostas tā notītas, lai nevarētu sasprādzēties.

50 vietējās naudiņas no pieaugušā un 30 no bērna, un jau stāvam garajā rindā uz liftu. Pie ieejas vēl kārtīgi noprasīja, no kurienes esam atbraukuši, un pastāstīja, ka mums izdevīgāk ir doties laukā pa veco eju.

Raktuvēs pavēss, apmēram, kā parasti Latvijā ap šo laiku, tāpēc jūtamies daudz mundrāki. Pēc pusotras stundas jau esam laukā, un pirmās sajūtas paverot ārdurvis, ka ieskrienam karstā saunā. Tagad jau līdz kempingam palikuši tikai trīs kilometri, tos arī lēnā garā, apskatoties vecpilsētu, kas gan izraknāta no vienas vietas, veicam ar kājām, tik lielveikalā iepērkam saldējumu un par mutes palaišanu apsolītos tumšos aliņus.

Vakarā jau Andris sarūpējis garšīgu soļanku, un tā ēdot un runājoties pavadām kārtējo vakaru. Šonakt atkal būs dzirdami pilsētas trokšņi, bet šeit visticamāk nekādi šakāļi vai lāči pa krūmiem nevazājās un tas atkal drusku nomierina.

Šodien redzējām čigānu ģimeni, viņu tradicionālajās drēbēs, bet nu tā, biju gaidījis, ka viņu te būs daudz, daudz vairāk, laikam visi aizbraukuši strādāt uz Angliju.

6. diena

21.

AUGUSTS

Fotogrāfs: Māris Karklins
Facebook: maris.karklins.58

7. diena

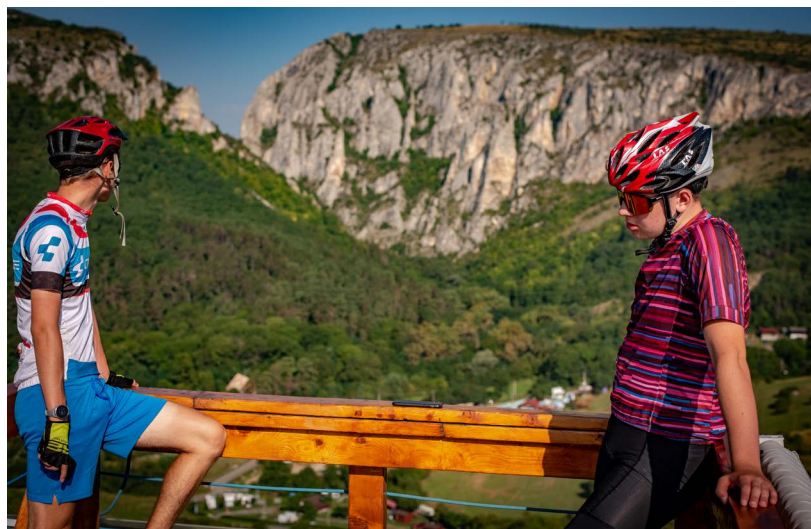
22.augusts

Tā kā lielākā mūsu kompaktās grupiņas daļa paspēja apskatīt sāls kambarus vakar, tad nu plēšam šorīt uz Tiroliana Cheile Turzii aizu. Ir forši braukt no rīta, kamēr vēl jūtams dzestrumiņš, arī dabas ainavas ar garajām ēnām izskatās daudz jaukākas. Prieki diezgan ātri beidzās un saule jau ar vien skarbāk uzsilda mūsu kaklus un muguras, tāpat ceļš pārsvarā iet augšup, un drīz vien daži no mums meklē vakardienas bulciņas un enerģijas želejas.

Pie aizas domas sāk dalīties, vieni grib braukt lejā un staigāt, citi grib uz pilsētu, galu galā veselais saprāts vinnē, un pēc drona palidināšanas traucamies uz pilsētu. Dāvis ēdod bulkas papildus izdzer visu manu flagu, un ciematiņa veikalam mūsu puīši, kas skrēja pa priekšu, palido garām, tad nu braucu desmit kilometrus ar pilnīgi sausu muti. Veikaliņā iepērkam piecus dažādus dzērienu paveidus, papildus vēl vīnogas, kuras ēdam ar kosmisku ātrumu. Galvā zem ķiveres esmu uzsējis divi, jo vakardienas saule jau tikusi cauri visiem aizsargkrēma slāņiem.

Pa ceļam līdz Cluj-Napoca pilsētai piestājam Lukoil benzīntankā, tur ir gan wc ar aizdomīgi dzeltenu ūdeni, gan milzīga izvēle ar dažādiem dzērieniem.

Lielās pilsētas, kā jau lielās pilsētas: mašīnas, mājas, cilvēki un briesmīga svelme. Kādu laiciņu pasēžam centrālākajā kafejnīciņā, gandrīz visi apēdam kaut ko garšīgu, ieejam palūrēt pāris baznīcās un braucam labot Sindijas riteņa ratu. Pirmajā servisā mūs pasūta divas mājas tālāk, šim neesot laika, lai braucot uz nākošo veikalu-servisu.

Tur arī sākumā saka, ka riteni protams var atstāt, bet labi, ja rīt pa dienu to sataisīs. Kad Ilze sāk birdināt krokodila asaras, un žēlojās, ka mums nav tik daudz laika, meistars beidzot nāk un pēc krietnas pusstundas viss gatavs, noplēš par to nieka trīsdesmit eiro, bet kur tad dzīve nav šogad palikusi dārgāka.

Kempingā, kā nu jau ierasts mūs sagaida visas ērtības, ieskaitot arbūza šķēles no Andra, garšīgas vakariņas, peldbaseins, alus no krāna, mums pat blakus ir smuka nojumīte, kur pasēdēt. Pašā vakarā ar Dāvi un Renāru aizšaujam uz tuvējo lielveikalu, iepērkam enerģijas želeju krājumus, pie reizes pameklēju zandeles, bet nu Ecco tas pats cipars, kas pie mums, nu mēģināšu iztikt vēl ar šīm pašām, sliktākajā gadījumā vilkšu kedas.

VISTA MĀCA OLU

OLA DOMĀ

KAD IZAUGŠU LIELA
VAI ES BŪŠU TĀDA PATI
STULBA VISTAS GALVA

TAD JAU LABĀK UZ PANNAS

CONTRA

nabagiem ir vairāk naudas nekā šarma

bagātiem šarma nav vispār

trakajiem nav nekā izņemot šarmu

REINIS RUNCIS

8.DIENA 23. AU GU STS

*cilvēku dzīves kļūst aizraujošākas
tām pašā laikā
populārākā dokumentālā filma
krājis vientuļnieks*

REINIS RUNCIS

Šodien Juris izmēģinās laimi pie Ziedoņa, jo cik tad var vazāties pa tām šosejām un vēl tās biežās stāšanās un pūšanās, ēšana, tas viss stipri par garlaicīgu.

Mums apmēram divdesmit kilometru jāizbrauc cauri pilsētai, vāļējam pa centrālajām ielām, mašīnu daudz, liels troksnis, bet savu vietīgu atrodam, reizēm pat pa ceļam gadās veloceliņi, bet tas tik pašā centrā, pēc tam tik sabiedriskā transporta joslas ar trolejbusiem, un pašas beigās - šaurā, baltā strīpiņa. Mašīnas mūs apdzien uzmanīgi, protams gadās pa retam, kad kāds nobrauc pārāk tuvu, bet viss normas robežās. Praktiski nestājamies, lai neizjauktu ritmu, un vienā stiepienā tiktu no tā skudrupūžņa ārā. Pagriezienā uz daudz klusāku šoseju, beidzot veikaliņā iepērkam ūdeni, limonādes, auksto kafiju un turpat pie tantes - maziņas, bet ļoti saldas vīnogas un nektarīnus.

Šodien uzbraucieni un nobraucieni atkal tādi lēzeni, bet baigi forši, lejup pa gludo asfaltu var izspiest pat 60 km/h. Vienā no zaļajām pauzēm mēs satiekam arī Andri ar busu, kurā ir mūsu mantas un daži grupas biedri, tostarp piecgadīgs zēniņš, kurš komfortabli ceļo piekabē. Vispār apbrīnoju to puikas tēti, kas kaut ko tādu vispār šeit dabū gatavu.

Neesam vienīgie, kuri no lielās grupas izvēlējās šo maršrutu, tāpēc ik pa laikam kādu satiekam, taču ne Juri, ne fizmatučuku Gunti nekur nemana.

Vienā ciematiņā pēkšņi uzrodās slims večuks ar vecu opeli, un sāk mūs taranēt, labi, ka neapbraucu to nelīdzenumu, jo no manas somas un roktura līdz apdzenošanai mašīnai palika knapi kādi divi centimetri, līdzīgi izgāja arī pārējiem, bet nu paldies Dievam, viss beidzās laimīgi.

Fotogrāfs: Māris Karklins
Facebook: maris.karklins.56

Vienā brīdī atkal nelabi iegaudojās mans telefons, jo tiek atsūtīta īsziņa, ka tuvojas milzīgs pērkonas negaiss ar lielu vēju, un vietējais Bricis iesaka nebāzt degunu ārā, bet kaut kur paslēpties līdz 15:00. Mēs to arī ņemam vērā, un piestājuši pie ciema veikaliņa pārļaižam lietu. Lietus vispār tāds knapi pamanāms, vēja gandrīz nekāda un arī pērkonas aiz trejdeviņiem kalniem.

Uz lielākas šosejas ieskrienam benzīntankā uz labierīcībām, un jaunieši paziņo, ka tālāk nebraukšot, kamēr nebūšot kārtīgi paēduši pusdienas. Turpat atrodam foršu krodziņu, līdz šim teiktu labākais, kurā esam bijuši, uzsūtam picu, spageti ar bolognas mērci, lielopa kuņģa zupu un krutos pankūku saldus, taču beidzot jāsaprot, ko tie vietējie te ēd galu galā. Viss samērā garšīgi, varbūt nedaudz par saldu, bet to viņu virtuvi laikam izpratām.

Kempings šoreiz makšķernieku bāzē,

nav dārgs, jo ērtību pamaz, bet man ļoti patīk. Duša no mucas, asinssuņi pie vārtiem, cits - draudzīgais suns, tikai rej un sagaida, ir galdiņi, kur pasēdēt. Jurim šodien arī gājis labi, forši izbraukājies ar Ziedoni, pat braucot no kalna lejā pa traktora risēm izpildījis salto trikus, bet viss sanācis tieši tā, kā par to iepriekš sapņojis.

Vietējie turpat savā nodabā ietusē,

klausās tādu romantisko mūziku un dzied līdzī. Andris ar savu palīgu uzvārijis garšīgu zupu, un vakars atkal paiet skaļās pārrunās, diskusijās un prezentācijās. Ap 23:00 visā nometnē klusums, tik tālumā rej sunīši un ik pa laikam ierūcās pārkoņonkulis.

Fotogrāfs: Māris Karkliņš
Facebook: maris.karklins.58

Fotogrāfs: Māris Karkliņš
Facebook: maris.karklins.58

VELOŽURNĀLS TRANSILVĀNIJA

IELAS, MĀKSLA UN MĒS

9.diena 24.augusts

Viena ciro kempingam ir savs šarms, te viss nav tik sterils: āra tualete, maz ērtību, bet lielāka brīvība. Četros no rīta jau pāri dīķim dzird pirmos gaiļus, reizēm ierunājās pa kādam sunim - īsta lauku idille.

Telts pa nakti salijusi, bet nu negaidām nekādu karsto sauli, gan jau vakarā atkal izžāvēsim.

Pēc brokastīm esam gatavi startam, Juris atkal pīsies ar Ziedoni, tajā kompānijā viņš jūtās savā elementā. Caur Mura lielpilsētu mums negribās braukt, jo tur būs liela pilsēta un šosejas, tāpēc pēc dažiem kilometriem griežam nost, un laižam pa taisno caur kukurūzu laukiem. Kaut kādas mazas upītes, virca un dadži, kādus kilometrus pabrienot pa šo zaļņķi, tiekam uz ceļa, bet arī tas mūs ieved strupceļā. Galu galā griežam apkārt un vāļējam uz sākotnējo šoseju. Pārlietu maršrutu uz auto, un navigēju tikai caur ciematiņiem. Kāds tomēr ir novērtējis mūsu grupiņas regulāros baznīcas apmeklējumus, jo pirmajā ciematiņā pašā centrā ir ūdens krāns, pa kuru gāžās ūdens, to nevar dzert, bet toties atmazgāt botes, kājas un riteņus var pa pirmo.

Veikaliņā otro brokastu pauze, savādāk jaunā paaudze nekust. Ik pa laikam redzam arī citas grupiņas, tāpēc rodas pārliecība, ka esam uz pareizā ceļa. Vienā brīdī asfalts beidzās un atpamies, ka stumjam savus rumakus diezgan pastāvā pakalnā, saule dedzina jau pamatīgi, un mēģina izspiest pēdējos spēkus un ūdens paliekas.

Kad esam virsotnē, ātri atraujamies no konkurentiem, un maucam tālāk.

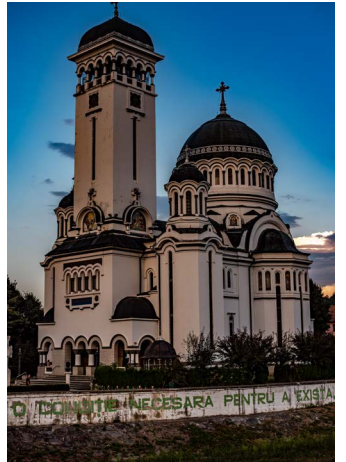
Pa ceļam spriežam, cik forši būtu satikt aitū vai kazū ganāmpulku, it sevišķi uz tādiem ceļiem, nu un kā reizi, tāds viens gadās, un braucot cauri, dažiem kverkšķiem kaut kas neiepatikās, un par spīti gana protestiem, šie metās mums virsū. Beidzās ar mazu izbīli un grāvī krišanu, bet par laimi bez traumām.

Šinī ciematiņā ar nosaukumu līdzīgs - kolhozam, nepieturam, jo vēl esam mazā šoka stāvoklī, tāpēc aizplēšam līdz nākošajam. Tur centrā apstājamies pie bāra galdiņiem, vietējais onka sāk mums šo to klārēt vāciski, tā kā esmu nedaudz šo valodu mācījies, tad nu saprotu teikto, izrādās, ka nesen te pat igauņi esot ar riteņiem izbraukuši cauri. Onkulis aizbrauc, bet atpakaļ braucot ar piena mucu, tas ievēro, ka mēs velkam ārā bulciņas, saka, ka turpat netālu ir restorāns, uz kuru arī tūlīt aizbraucam. Pusdienām ir pagatavota zupa un gulašs, ko arī izsalkušie pasūta. Pāris aperolu un alus, un pēc nelielas fotosesijas dodamies ceļā.

Uz šosejas atkal sastopam dažus no lielās grupas, un pamišus apdzenot

viens otru nonākam Sighisoara pilsētas centrālākajā kempingā. Dārgs pēc velna, un vēl tā kontrole tāda, kā uz ārējās valsts robežas, brīnums, ka nebija jānodod asins un dns analīzes.

Pēc telts uzcelšanas, nomazgājamies, ātri nopeldamies un ejam vakariņās. Pilsētiņā šodien etnosvētki, sabraukuši viesi no ārzemēm, beidzot arī mums tusiņu vakars, lielākā daļa aizvelk uz vecpilsētas krogiem. Līdz šim man par Rumāniju bija tāds savdabīgs spriedums, bet nu šeit viss mainījās kardināli, izrādās normāli cilvēki, tikai no savām alām izlien laukā, kad ārā paliek nedaudz vēsāks.

Fotogrāfs: Māris Kārkliņš
Facebook: maris.karklins.58

Juris pa šīm pēdējām dienām ir iztrako-
jies ar Ziedoni pēc pilnas programmas,
to jau var redzēt pēc smīniņa ūsās,
tāpēc atkal piepulcējās mūsu bariņam.
Inesei sasniegts velolimits, tāpēc šodien
braukāsies kopā ar Andri busiņā.

Mums lielākā daļa jānobrauc pa šoseju,
tas nav nekas traks, bet nu jāuzmanās,
jo mašīnu un fūru padaudz. Trakākais,
kas var būt ir zirgu pajūgs, kas velkās
pa šosejas malu, un mums tie jāapdzien,
bet tā kā grupa paliela, tad manevra
laikā var ātri pieskriet no aizmugures
mašīnas. Otrs bīstamais moments -
mazie tiltiņi pār upītēm, tur pazūd ārējā
josla un fūres apdzien mūs ļoti, ļoti
tuvu.

Pēc trīsdesmitpieciem kilometriem
braucam nost uz klusāku ceļu, nažu
veikaliņu neatrodam, arī pārtikas ne,
tāpēc noēdam gandrīz visus krājumus,
kas man palikuši somā.

Vicri ciematīnā, kur pat Lielbritānijas
karalim Čārlzam savs namiņš, ap-
skatām fortificēto baznīcu, un krodziņā

ieturam pusdienas. Parasti šādās lauku
ēstuvēs dabūjami divi ēdieni - chorba,
vai zupa un gulašs. Ārā joprojām svilina
saule, un Dāvim kratoties pa bruģi
nokritis velodatoriņš, kādu pusstundu
pameklējam, un tad metam mieru.

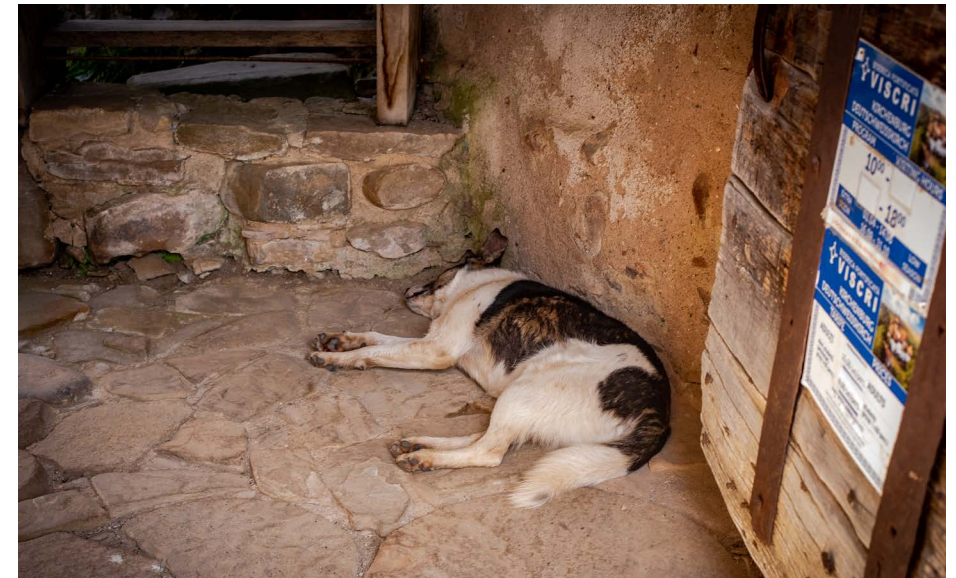
Izbraucam vēl cauri Dacia ciematiņam,
krutākais, ko tur redzējām - divzirgu
pajūgs ar gariem, gariem ratiem un trīs
kumeļiem, kas tos pavada.

Atkal šoseja, fūres, troksnis, saule cepi-
na, ar pauzītēm ēnainajās vietās, pama-
zam virzāties uz naktsmītnes vietu.

Iepriekšzināmais kempings pilns ar
vāciešiem, bet Andris sameklējis turpat
netālu citu plaviņu ar jaunbūvi. Tā nu
beidzot dziļos laukos pavadām pēdējo
ceļojuma vakaru ar veļukiem.

*Lāči ir brīnumaini, jo viņi pavada simt
procentus laika, bīdami lāči.
Mēs pavadām visu savu laiku, cenšoties būt
kāds cits.*

STĪVENS FRAJS

Vieta
Rumānija

Fotogrāfs
Māris Kārkliņš

Facebook
maris.karklins.58

Apmēram 6000 brūno lāču ir sastopami
Rumānijas Karpatos no kopumā 200 000
brūnajiem lāčiem visā pasaulē, veidojot
lielāko populāciju Eiropā ārpus Krievijas.
Bet mēs pat vienu maziņu lācīti neredzē-
jām, žel gan.

11. diena

26.augusts

Katru rītu tā telts ir slapja, kā tāda grīdaslupata, dēļ rasas, līdz tiem pusdeviņiem protams neko nevar paspēt izžāvēt, tad nu pie mantu atdošanas būs jāizritina drusku saulē, savādāk sanāks kā ar mūsu drošības vestēm, kam somā uzlija pudele kolas, un tagad laikam būs jāmet laukā, jo pilnīgi sapelējušas.

Šorīt domas mūsu grupiņā mainās ik pēc desmit minūtēm: pa kuru ceļu labāk braukt, vai pa īsāko, kur gabaliņš grants, bet nav šosejas, vai pa asfaltu, bet ar fūrēm. Galu galā braucam pa to pašu ceļu, pa kuriem vakar ieobraucām, un tad pa lielo ceļu, sestdienā neko šeit nenožīmē, un satiksme diezgan dzīva.

Līdz šosejai vērojamas gan dabas ainavas, gan sadzīve, kur onkulis ar motorzāģi sazāģē malciņu, bet divas tantes jau krietnos gados pienes balķēnus, vai arī aina ar zirga pajūgu un saimnieku, kas trin izkapti, lai sapļautu rīta zāli lopiņiem.

Renārs krāna ūdeni nav sapildījis pudelēs, un vakar veikalā rezerves arī nav paņēmis, tāpēc iepērk divas maziņas pudelītes ceļmalas kioskā par desmit reizes lielāku cenu, nekā veikalā, bet tāds nu reiz ir tas bizness.

Pa gludo asfaltu braucam diezgan raiti, ir nelieli kāpumi un kritumi, par laimi braucam pa mežu un rīta temperatūra bez saulītes paciešama.

Reizēm pierasto ainavu izgrezno kāds čigānmeitēns, kas piededzinot cigareti noskatās, kā mēs aizlidojām garām. Vakar daži čigānēni mūs sagaidīja uz ceļa, rokās pātadziņa, stāties labāk nevajag,

jo tad jādod naudiņa, bet pieci uzstis jau varu, tas tāds, gan tests, gan sveiciens vienlaicīgi. Ceru, ka ES tagad par šiem cilvēkiem gādā vairāk, bet gan jau diskriminācija uz izglītību un darbu vēl nav pilnībā izskausta.

Pēc labi nobrauktajiem četrdesmit kilometriem, sežot kārtējā veikalā ar galdiņiem, izdomājam drusku nogriezt nost no lielceļa. Bet tad, kad esam sešus kilometrus nokratījušies pa granteni, garām maziņiem zivju dīķīšiem, kur pāris vietējo ar lieliem, nikniem suņiem maksšķerē sestdienas zivtiņas, attopamies pie diezgan lielas un straujas upītes, kam pazudis tilts. Pēc kaut kādas navigācijas var redzēt, ka braucot pa citu ceļu, it kā var tikt pāri tām upēm. Tā nu gar krastu braucam un meklējam pāreju, ceļš nav līdzens un saule cepina, te pēkšņi redzu, ka Daiga apstājusies un runā pa telefonu, izrādās Renārs noķēris zaru, izlauzis pakaļējam ratam divus spieķus, un arī pārslēdzējs nedarbojās.

Braucu atpakaļ, un skatos, ko varam darīt. Spieķus aizloku aiz pārējiem, no pārslēdzēja izvelku visus zariņus, un tik ilgi čakarējos, kamēr var braukt vismaz ar vienu zobratu. Pavīdēja jau doma, ka jāzvana suportam, bet, tad nu gan mēs te būtu iesprūduši līdz pašam vakaram.

Dodamies atpakaļ uz šoseju, paņemtu smago Renāra somu, kas tagad pilna ar veikalā sapirktiem ūdeņiem, jo ar tādu astotnieku pabraukt jau var, bet nu labāk pa līdzenu vīrsmu un pēc iespējas ar mazāku svaru.

Pulkstenis jau tuvu 13:00, un bijām piekodināti ierasties laicīgi uz riteņu un mantu nodošanu, tāpēc maucam pa karsto cepešpannu cik nu ir tā spēcīga. Redzu, ka pat Inesei pēc atpūtas dienas nav viegli, tāpat, kā protams visiem pārējiem, bet neviens nepikst ne pikstiena, un turās slaidā kolonnā.

Pašā lielākajā dienas svelmē, sapakojam riteņus, pārģērbjamies, atdodam dažus koferus, bet ar pārējām mantām metamies uz dzelzceļa staciju. Savas zandeles, ko par simbolisku naudiņu nopirku no Uvja, uzkarinu uz stabiņiem, nokalpoja visu ceļojumu, lai, gan atlimējās abas zoles, kuras salaboju ar savilcējiem, tagad, lai atpūšās, varbūt kādam vēl pat noder.

Ašākie izsauc taksi un aizbrauc ar vējiņu tos divus kilometrus līdz stacijai, mēs velkamies ar kājām, tik apstājoties katrā ēniņā, lai atpūstos un iedzertu drusku ūdeni. Pēc apmēram pusstundas smagā gājiena, pusnogiņūši ienākam dzelzceļa stacijā, pie kases kasieri saka, ka biļetes jāpērkot vilcienā, tad nu dodamies uz peronu, cilvēku daudz, vilciens tāds jauns, bet maziņš, tāpēc aizvelkos visiem priekšā un ieskrienu vilcienā pirmais. Ieraugu foršu vietīņu, kur mēs varētu apsēsties, bet b**n, visur rakstīts, ka rezervēts, skriet uz otru pusi jau par vēlu, sapratu, ka tagad vēl divas ar pusi stundas dabūsim nostāvēt kājās. Konduktors jau rāda, ka te viss rezervēts, bet tā kā pagaidām neviena vēl nav, tad nu prom neejam, un kur tad vispār var aizskriet ar tiem čemodāniem un somām. Pēc pusstundas ievēlās no kalnu nometnes mājās braucošie skolēni ar divām briesmīgi enerģiskām pionieru vadītājām, mūs diezgan fiksi izforņi laukā. Ar milzīgu spēku, tās ceļ bērnu koferus uz bagāžas plauktiņa, pie reizes paķer arī manu lielo koferi, kad saprot, ka nav viņu, nikni atsievē man atpakaļ. Beigu beigās pamazām virzos uz tamburu, kamēr esmu iespiests starp tualetes un izejas durvīm. Ir jau arī daudzi citi pasažieri, kam tāpat nav sēdvietu, bet nu viņiem nav bijusi tāda rīta rosme, kā mums, nerunājot jau par iepriekšējām desmit dienām. Tamburā neko no kondicioniera aukstā gaisa nejūt, tik briesmīgi karsts un trūkst skābekļa. Viens no pasažieriem ģērbies celtnieka drēbēs, bet galīgi

mīksts, ik pa laikam aizšauj uz tualeti, lai uzvilkto dūmu, un mūs pavisam nobeigtu. Pēc tam pats ar sevi sarunājas, zina lamuvārdus gan krieviski, gan angliiski, pat naudu izskatās sāk citiem dāļāt.

Izrāpojot no vilciena, atkal gandrīz paģībstat no milzīgā karstuma, bet nu mēģinām tikt pie takšiem, lai pēc iespējas ātrāk nokļūtu viesnīcā. Nagu maucējus pie izejas durvīm neņemam, un google map uzliekot maršrutu ar sabiedrisko transportu parādās arī Bolt, un tādā veidā dažu minūšu laikā tiekam pie divām jaukām mašīnītēm, kas par deviņpadsmit lejām, vai pieciem eiro ātri aizvzina uz naktsmītni. Vēlāk, kad satikām citus no lielās grupas, noskaidrojām, ka parastais taksis izmaksā divdesmit eiro.

Viesnīcā tiekam pie trīs numuriņiem, Inese tā pārgurusi, ka vienkārši aiziet gulēt, mēs drusku rūdītāki vai jaunāki, tāpēc pēc atpūtas ejam meklēt vietīņu, kur paēst, jo nekas lāgā tā arī šodien nav ēsts, tik brokastis un nektarīns. Puikas vēl dabū nomainīt istabiņu, jo šit ārā korķus, vēlāk redzējām, ka tāpat tur tika viens cits pāris ielaists. Šausmīgi omulīgā restorāniņā dzēram alu un limonādes, un baudām izsmalcinātus siera ēdienus, ļoti jauks personāls, kas atnes arī garšīgas olīvas un odu atbaidītājus. Galdiņi mazi, ko Renārs uzreiz ievēroja, un pareizi izsprieda, ka porcijas diez ko lielas nebūs. Mums pieaugušajiem vispār gana, bet nu jauniešiem vajag vēl, tāpēc ejam pēc picas. Pa ceļam uzkuļamies otram grupiņai, kas vienkāršākā ēstuvītē dzer alu un vīnu, tad nu mēs piebiedrojamies šiem, kamēr 22:00 jau iestādi ver ciet. Diena bijusi gara un smaga, atliek tik pa sešiem eiro nopirkt viesnīcas bārā minerūdeni un mazo limonādīti, nenoirmāli dārgi, bet tik vēss un garšīgs, un iet gulēt. Beidzot gultās, par to jau vien milzīgs prieks.

Fotogrāfs: Māris Kārkliņš
Facebook: maris.karklins.58

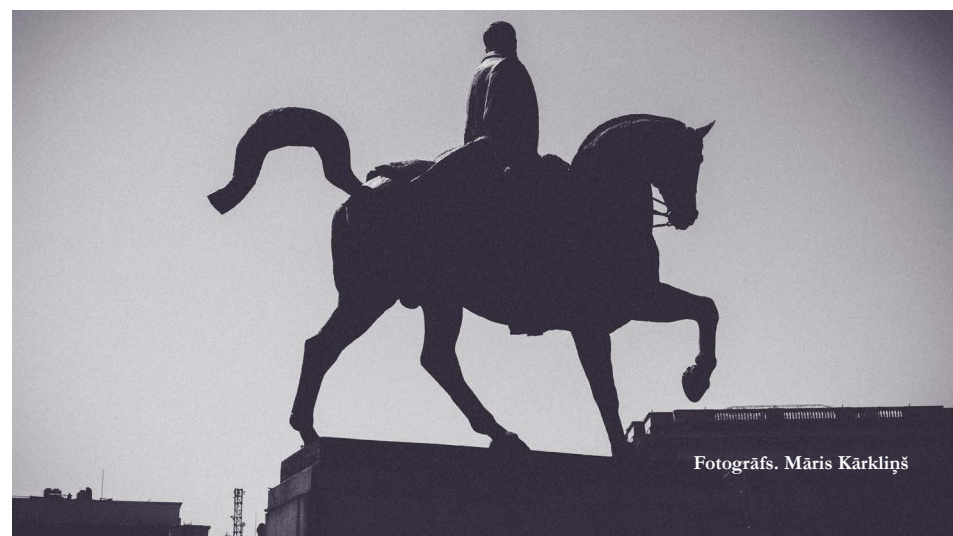
Fotogrāfs. Māris Kārklīšs

Fotogrāfs. Māris Kārklīšs

Fotogrāfs. Māris Kārklīšs

Fotogrāfs. Māris Kārklīšs

Fotogrāfs. Daiga Kārklīņa

Fotogrāfs. Māris Kārklīšs

12. diena

27.augusts

Lai gan guļam mīkstās gultās, un principā nekur nebūtu pa galvu un kaklu jādrāžās, īsi pirms 8:00 esam viesnīcas foajē un ēdam brokastis. Tās ir ļoti garšīgas un atmosfēra ēdamzālē tāda apmierināti jauka, jo mocības uz riteņa beigušās, tagad tikai vēl Rumānijas galvaspilsētas apskate, un, tad jau lidojam mājās.

Ar diviem Bolt takšiem aizbraucam uz ceturto lielāko pasaulē administratīvo ēku. Mūs ar Daigu un Dāvi izlaiž ēkas pretējā pusē, un kamēr aizklimberojam uz ieeju, esam jau pārkarsuši. Pilsētas centrā velo sacensības, tāpēc daļa ielu slēgtas, un diezgan daudz policistu, kas uzrauga drošību.

Uz 11:00 nevaram dabūt biļetes ēkas apskatei ar gidu, tāpēc rezervējam biļetes uz 13:00, lai paspētu arī nedaudz apskatīt vecpilsētu. Trieciena tempā to metamies darīt, kaut kādus objektus apskatām no ārpuses, kaut kādus no iekšpuses, nolēmjam, ka jāatnāk vakarā, lai redzētu pilsētu mākslīgajā apgaismojumā un vietējo nakts dzīvi / uzdzīvi.

Parlamenta pils tiešām iespaidīga, viss marmorā, milzīgas, greznas lustras un durvis, iespējams kādam tā liekās drūma un bezgaumīga, bet man atkal interesanta un savdabīga. Gide īstenībā pastāsta interesantas lietas, bet grupa liela, un ne vienmēr visu var dzirdēt. Nākot laukā paņemam savu nazīti, ko dabūju atdot drošībniekiem, kontrole te ir ar visu skeneru, kā nekā valdības ēka.

Uz viesnīcu mēs ar Daigu un Dāvi atkal braucam ar taxi, jaunais puisis cigareti zobos ātri mūs aizvizina, un galvenais, ka samaksājam tikai trīs eiro par to.

Pēcpusdienā brīvais laiks, ko nu katrs izmanto pēc saviem ieskatiem, bet vakarā visi sapucējušies atkal ar Bolt takšiem aizbraucam uz vienu no slavenākajiem krogiem - Caru'cu bere. Galdiņš mums nav rezervēts, tāpēc telpās, kur notiek tusiņš mēs netiekam. Attieksme pret mūsu 12 cilvēku bariņu jau no sākuma ir tāda: so, so. Ēdiens ļoti viduvējs, pat liekās, ka slikts. Rēķinu samaksāt atsevišķi nav iespējams, oficianti pat atsauc kaut kādu krutāku zāles pārzini, kas neko mums nepalīdz, tik nogrozās un pabola acis. Visu laiku var just, ka īsti te neesam gaidīti. Tūristu bari gāzās nepārtraukti, karsts, tāpēc lētais apkalpošanas personāls vairāk rāda zobus un gaida, kad viens no mums apmaksās palie-lo rēķinu un mēs aizvāksimies. Uldis uzņemās risku par visu samaksāt, nu nekas, gan jau pāris stundu laikā sapratīsim, ko nu katrs noēdis un naudu atdosim. Vispār esam diezgan pikti par šo tūristu kāstuvī, un drusku pablandāties apkārt raidot pusdusmīgus skatienus. Beigu beigās uzņemam kursu uz viesnīcu. Uldim pēc vakariņām aizsists kuņģis un iet paliek arvien grūtāk. Viņš iepaliek pāris reizes, un iespējams daļu ēdiena atstāj vārtrūmēs.

Lai kaut cik saglabātu labu noskaņojumu, paliekam patusēt tur pat viesnīcas foajē bāriņā. Ap vieniem naktī ejam gulēt, rīt vēl jāiepērk kaut kādi suvenīri, ja paspēsim protams, un, tad sweet home ar +/- 15 grādu temperatūru, lietu un Latvijas rudenī, kas pamazām tuvojas.

Vieta
Vecpilsēta Bukarestē
Fotogrāfs
Māris Kārklīns

Facebook
maris.karklins.58

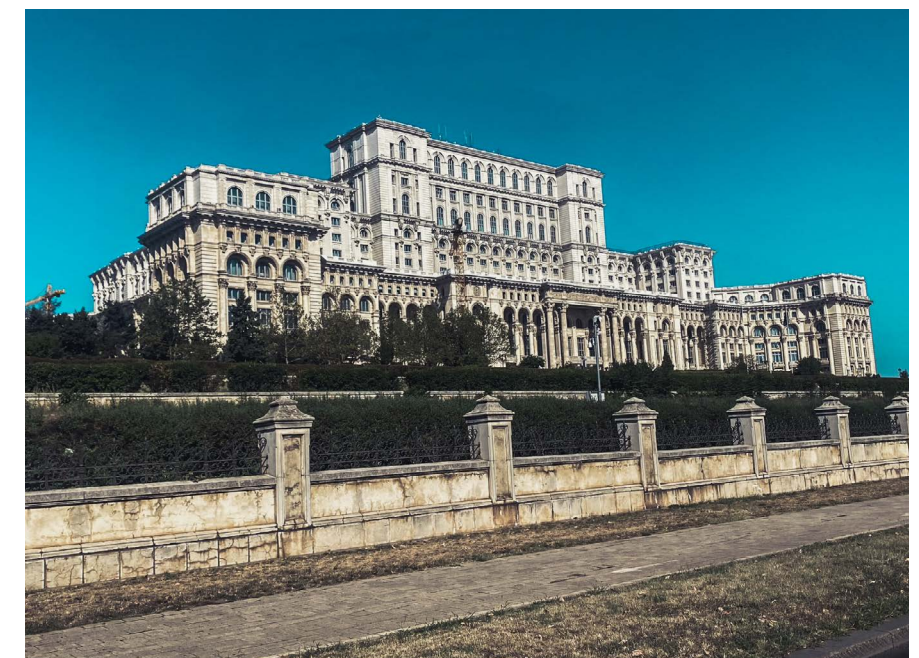
Bukarestē atrodas viens no lielākajiem administratīvajiem ēku kompleksiem pasaulē — Ceausescu pils, arī pazīstama kā Tautas pils (Palatul Parlamentului). Šī ēka tika uzbūvēta Nicolae Ceausescu komunistiskā režīma laikā un tās būvniecība tika uzsākta 1984. gadā. Tā aizņem aptuveni 330 000 kvadrātmetrus. Lai to uzbūvētu, daļa no Bukarestes vecpilsētas tika nojaukta, un tūkstošiem cilvēku tika pārvietoti.

Pēc restorāna viesnīcā

*zinātnieki izsudrojuši
ka dalītas bēdas ir
0,5891 bēda*

CONTRA

Fotogrāfs: Māris Kārklis
Facebook: maris.karklins.58

Brokastis, kā jau ierasts 8:00 no rīta, šorīt jau gaisā virmo maziņš uztraukums, viena daļa grib skriet uz centru pēc suvenīriem un dāvaniņām mājiniekiem, citi vienkārši nojauš, ka ceļojums iet uz beigām, un tūlīt, tūlīt būs jāatgriežas īstajā realitātē. Uldis vēl pēc vakardienas saindēšanās Rumānijas slavenākajā restorānā nav pilnībā atlabis, mēģina sevi kaut kā salāpīt ar mūsu dotajām smektām un sorbeksiem, pa nakti varējis tik nedaudz iedzert ūdeni ik pa malciņam.

Arī mēs ar Daigu un Dāvi ātri aizskriem uz suvenīrbodi pēc puzzle un pāris nieciņiem, veikaliņa vadītājs padzirdējis, ka esam izbraukuši apli ar veļukiem, paliek tik ļoti runīgs, ka Daiga ar varu mani atrauj no sarunas, jo laika nav daudz, un, kas tik vēl nav jāpaspēj līdz lidostai izdarīt. Pa ceļam uz viesnīcu sapērkam bulciņas, te tās maksā ap 3.5 lejām gabalā, jeb zem viena eiro, kamēr lidostā uzceļojums ir vismaz piecas reizes lielāks. Aizskrienu arī uz vietējo

13. diena

28.augusts

veikaliņu pēc Ursus alus un olīvēm, koferī vietas vēl daudz, bet īpaši tērēties gan vairāk negribās.

Ap 11:30 izvācamies no numuriņiem un atkal ar Bolt takšiem traucamies uz lidostu. Par apmēram trīsdesmit minūšu braucienu samaksājam desmit eiro, ja būtu parastais taksis, ciparu noteikti varētu pareizināt ar 3-4 reizēm.

Lidostā noskaidrojās, ka Uldis vēl nav saņēmis no visiem naudiņu par restorānu, izrādās, ka Sindija gribēja pārskaitīt, bet, tad izdomājām, ka paņems skaidru naudu no mums, un, tad vēlāk mēs norēķināsimies savā

starpā. Ilze uztraucās, ka Uldis paliks dusmīgs, jo, kā jau galvenais maksātājs, tas vienmēr paliek zaudētājos, es mēģinu mierināt, ka tas tik tāds vecu joks, bet nu principā piekrītu, šādus gadījumus kaut kur vajag pierakstīt blociņā, un, tad pie nākošās izdevības mēģināt nolīdzināt parādu.

Pēc iecekošanās katrs uzņem savu tempu, jo jāiziet drošības kontrole, jāiepērk vēl suvenīri, tad pasu kontrole, jāatrod pārpildītajā lidostā vietīņa, kur apsēsties, tad vēl vajag dzert, ēst un uz tualeti. Vīriešu tualetē pilns ar kaut kādiem mūkiem, kas tinās baltos palagos, izklājuši pilnu grīdu ar savām mantām un drēbēm, ka īsti nevar saprast, kur var spert soli, kur ne.

Lidmašīna nedaudz kavējas, bet visi grib mājās, tāpēc uz izeju tauta sastājas jau stipri laicīgi. Pēc starta ātri sagāžās autobusā, tad pa galvu un kaklu aizskrien uz savām vietām lidmašīnā, samet mantas bagāžu nodalījumā,

piesprādzējās, lai pasarg Dievs kāds tik vēl nepadomā izraut laukā, un atstāt karstajā Rumānijā. Pamazām jau nāk virsū nogurums, un acis pašas līp ciet, kakls smeldz, jo, tad, kad attapos, ka būs sūdi ~ piektajā dienā un sāku valkāt dvieļu lakatus, bija jau nedaudz par vēlu, tagad viss sarkans, nāk nost vecā āda, un vispār knapi var galvu pagrozīt. Mājās lidmašīna izmet skaisto loku virs Rīgas, forši, ka Dāvja loga pusē. Lidostā visi skrien mērķa ātrumā, jāpaspēj iziet pasu kontrole, jāsavāc koferi, tad nu kā nu kuram, citam pakaļ atbraukuši mājinieki ar visu bērnu baru, citiem tikai mammas vai tēti vai sievas vai vīri u.t.t., mēs Dāvi palaižam ar Elgu, bet paši ar Gunti un Juri ejam pēc Citybee mašīnītes. Nu te lidostā ir ko izvēlēties, un paņemam vienu no lielākajiem - VW Tiguan, lai varētu sabāzt visus milzīgos koferus. Protams dzīvokļa atslēgas palikušas tajos koferos, kas pie Andra, tāpēc ātri dabūjam pārplānot maršrutu, labi, ka

dzīvojam turpat netālu no velobāzes - Tālmaņa fazendas, kur izmetam Gunti ar visām panckām laukā, ātri savācam savas mantiņas, Daiga un Dāvis paķer riteņus un šauj uz mājām, mēs ar Juri mašīnā pakaļ. Pie mūsu mājām atkal visu metam laukā, un skrienam pēc Jura mašīnas atslēgām, un tad jau atpakaļ pie Tālmaņa, kur Juris savāc Gunti ar mantām un riteņi, un pats savas mantiņas, un es atkal tieku pie daudz pieredzējušā sarkanā rumaka. Ātri atsveicināmies, Guntis apsola, ka uztaisīs septembrī mazu video, būtu baigi forši, jo ik pa laikam viņu varēja manīt ar mazo DJI gimboldkameriņu. Mājās nekas lāgā ēdams nav, tāpēc aizbraucam uz Krustakrogu, te atkal līmenis, kā augstas klases restorānā, oficiante vismaz piecas reizes apjautājās, kā mums iet, kā garšo, vai nevajag kaut ko vēl, ēdiens izcils, un cenas mērenas, tik pat dārgi ēdām arī reizēm Rumānijā, bet tā kā tas bija pie top objektiem, tad līmenī tikai cenas, viss pārējais varēja būt nedaudz labāks.

Atgriežoties dzīvoklī bardaks pārtop par vēl lielāku bardaku, un apmierinātā veļasmašīna priecīgi urkšķinot strādā uz pilnu jaudu. Muris tāds aizdomām pilnām acīm vazājās gar drēbēm, bet šoreiz tās smaržas izskatās nav tik vilinošas, kā pagājušo gadu pārbraucot no Marokas, droši vien tāpēc, ka Eiropa. Ceļojums beidzies, un gribēju pateikties Andrim un viņa palīgiem par izcilo pasākuma noorganizēšanu, dažu brīdi jau likās, ka tas jau ir par daudz, un kaut ko jau tomēr varam arī mēs paši. Tik daudz cilvēku savācās šādā pasākumā, visi dažādi, bet tomēr velosipēds ir tas, kas vieno, paldies, ka bijāt mani ceļabiedri, un padarījāt šo pasākumu īpašu. Bet droši vien vislielākais paldies manai mazajai komandai, mēs bijām, kā Šveices pulksteņi - ātri, precīzi, disciplinēti un vienkārši forši!!! Un protams paldies lasītājiem, komentētājiem, un visiem, kas interesējās un juta mums līdz, cerams, ka kāda daļiņa no ceļojuma tika arī jums, un, kas zin, varbūt kādu citu gadu braucam kopā.

Grāmata ir kā ķegļi
ar pirmo belzienu visiem
netrāpīsi /contra/

